

han ikke fandt Opfordring til at meddele hderligere Oplysninger angaaende denne Sag end dem, der forelaa for Udvalget, og vi have altsaa fuldstændig kunnet bømme om Sagen i Genhold til det, som foreligger for det ærede Thing. Flertallet har troet at maatte udtale dette og forbeholder selvfølgelig Thinget, hvad det i saa Henseende maatte ville foretage, for saa vidt som der kan blive Tale om at gjøre nogen videre Indstilling i denne Anledning. Det ærede Mindretal har udtalt sig angaaende sin Betragtning af Sagen. Jeg skal med Hensyn dertil kun sige, at det, saavidt jeg skjønner, er Forbarsgrunde, eller rettere sagt Undskyldningsgrunde for, hvad der er sket, som det ærede Mindretal anfører. Naar der ikke var Spørgsmaal om Opretholdelsen af en Grundlovsparagraf, vilde vistnok det ærede Mindretals Betragtning være paa sit Sted og have sin store Betydning; men det forekommer mig, at slige Grunde, naar der er Spørgsmaal om Anvendelse eller Ikke-Anvendelse af en Grundlovsparagraf, paa ingen Maade kunne være afgjørende. Dersom slige Grunde paa nogen Maade skulde kunne berettigge til Anvendelse af en Grundlovsparagraf, som ikke kan siges at ligge i Paragrafens egne Bestemmelser, vilde vi være inde paa en Vej, med Hensyn til hvilken det ikke er muligt at beregne, hvorhen den kan eller vil føre. Derfor en Grundlovsbestemmelse forekommer det mig, at enhver Undskyldning og andre Betragtninger, som kunne være overmaade gode og rigtige, og som maaste i en vis Forstand kunde undskylde, hvad der er sket, ikke kunde berettigge til at anvende Grundlovsbestemmelsen paa nogen anden Maade end den, der ligesom ligger i selve Bestemmelsen. Jeg tror i Grunden ogsaa, at det ærede Mindretal vil erkjende, at den Betragtning, der er gjort gjældende af Flertallet angaaende det Hensyn, der maa finde Sted ved Benyttelsen af § 25 i Grundloven, er rigtig, og jeg tror navnlig, at Mindretallet vil erkjende med Flertallet, at Regjeringen ikke, naar, medens Rigsdagen er samlet, et saadant Tilfælde indtræffer, som kan vides at være særdeles paatrængende, eller som kan forudses at ville blive det, kan slutte Rigsdagen og derefter benytte Grundlovsparagrafen til at træffe Foranstaltninger i saa Henseende ved en foreløbig Lov. Benyttelsen af denne Grundlovsparagraf kan kun være berettiget ved Indtrædelsen af saadanne Tilfælde, hvis særdeles Paatrængenhed først har vist sig efter Rigsdagsamlingens Slutning, eller som ikke, medens Rigsdagen var samlet, har kunnet forudses at ville indtræffe. De Grunde, som have bevæget Mindretallet til ikke at tiltræde vor Misbilligelse af denne Lovs Udstedelse, ere, som sagt, efter min Mening ikke tilstrækkelige til derpaa at begrunde den Mening, at Udstedelsen af Loven har været berettiget.

Med Hensyn til selve det Lovforslag, der

foreligger, har Udvalget derimod været enigt. Det vil ses, at det mener, at man kan udstrække Bemyndigelsen for Indenrigsministeren noget videre i den Retning, hvori Lovforslaget gaar; idet vi have antaget, at Bemyndigelsen til at give reglementariske Bestemmelser, isædeskor kun at gjælde Havne og Anlægsbroer, kunne udstrækkes til ogsaa at omfatte Rhebe, Kanaler og lignende Seiløb. Et Ændringsforslag i den Henseende findes stillet under Nr. 1, og hvis et saadant Tillæg vedtages, maa Titelen ogsaa undergaa en lille Forandring, hvortil der er stillet Forslag under Nr. 2. Med disse Ændringer skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Minestad: Angaaende Alt, hvad der er Gjenstand for Afstemning i Dag, er der Enighed mellem Udvalgets Medlemmer, og der kunde maaste forsaauidt for mig ikke siges at være stor Anledning til nogen Udtalelse om denne Sag; men da den ærede Ordfører for Udvalget har fremsat forskellige Bemærkninger angaaende et Punkt, som ikke foreligger til Afstemning, nemlig den provisoriske Lovs Berettigelse eller Ikke-Berettigelse, turde det maaste ogsaa være mig tilladt at imødegaa disse Bemærkninger, forsaauidt jeg finder, at de trænge til at imødegaa. Udvalgets Mindretal er selvfølgelig med Flertallet enigt i, at Thinget med Nidhærhed bør vaage over Brugen af Grundlovens § 25, at der ikke med Hensyn til dens Anvendelse finder noget Overgriep eller Misbrug Sted. Mindretallet er endvidere med Flertallet enigt i, at der ved dette Tilfælde er en Omstændighed tilstede, som ved første Øiekast under almindelige Omstændigheder kunde synes at stille den foreløbige Lovs Udfærdigelse i et noget tvivlsomt Lys. Det er den Omstændighed, at man vistnok allerede, da Rigsdagen blev sluttet, kunde forudsæ den Trang, der var tilstede, og om kort Tid vilde gjøre sig gjældende til at udstede en provisorisk Lov, og at det under saadanne Omstændigheder jo vel kan være tvivlsomt, hvortid det er rigtigt at skride til en foreløbig Lovs Udstedelse; men i øvrigt har Udvalgets Mindretal ikke kunnet dele de Tvivl og Betænkkeligheder, som Flertallet har haft med Hensyn til den foreliggende Lov. Det er forekommet Mindretallet klart, at der var en virkelig Nødvendighed for at faae Bestemmelser, som værne mod den Fare, der truede fra Stenolietrafiken i Kjøbenhavns Havn. I alt Fald har Udvalgets Mindretal ikke fundet Noget, der kunde underkjende Ministerens Skjøn om, at en saadan Fare var tilstede, og det er forekommet os, at man ingenlunde kunde slaa sig tiltaals ved den Betragtning, at dette Forhold jo saalænge havde fundet Sted, og at man ikke tidligere havde indset Nødvendigheden af at træffe Bestemmelser derimod, thi den Omstændighed, at man først sent og for sent — maaste — opdagede Faren, kan ikke indeholde nogen Hjemmel